

# РЕШЕНИЕ

№ 27285

гр. София, 16.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 15.11.2024 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова**

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева  
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8107** по описа за **2024** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Георги Иванов – Рино Роид“ ООД, представлявано от управителя И., чрез процесуалния представител адв. К., срещу Решение № 5340/20.11.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 12175/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 133-ти състав. С обжалваното съдебно решение е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия Г № 0047737, издаден от СДВР, с който на касатора, за нарушение на чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането (КЗ), във връзка с чл. 638, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 2 вр. чл. 461, т. 1 КЗ, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2000 (две хиляди) лева.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди, че е налице противоречиво описание на правната квалификация на извършеното административно нарушение. Липсва, според оспорващия, описание на нарушението, което е довело до ограничаване правото на защита на касатора да разбере за какво е наказан – дали за това, че като собственик на посочения в ЕФ лек автомобил няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ или

за това, че е установено управлението на собственото му МПС, за което няма сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Допълва, че от ЕФ не може да стане недвусмислено ясно кой е наказаният субект, тъй като това не е изрично посочено. Липсват всички реквизити на ЕФ и затова не става ясно в какво се е изразявало вмененото нарушение – липсва описание по време, място и начин на извършване на нарушението, както и в какво се изразява самото нарушение – действие/бездействие. Претендира касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение и процесният електронен фиш. Претендират се разноски.

Ответната страна в касационното производство, се представлява от юрк. С., който оспорва касационната жалба. Представя писмени бележки за правилност и законосъобразност на съдебното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 07.10.2022 г., в 13.13 часа, в [населено място], по [улица], бензиностанция „Пит стоп“, с посока на движение от [населено място] към Околовръстен път, е заснето с автоматизирано техническо средство АТСС № MD1197, управление на МПС „М. Туризмо РХД М 2А“, автобус, с регистрационен номер Х., регистриран в Република България и без да е спрял от движение. Като собственик на описания автомобил е установено „Георги Иванов – Рино Роид“ ООД, със законен представител А. И.. Към дата 07.10.2022 г. по отношение на посочения автомобил не е бил сключен валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгласно приложена по преписката справка от Гаранционен фонд. Въз основа на тези данни и проверка за собствеността на заснетия автомобил, бил издаден процесният ЕФ.

Въз основа на тази фактическа обстановка, въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, като наложеното наказание съответства на тежестта на извършеното нарушение.

Решението е правилно.

Съгласно разпоредба на чл. 638, ал. 4 КЗ, когато с автоматизирано техническо средство или система е установено управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, на собственика на моторното превозно средство се налага глобата или имуществената санкция по ал. 1. Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП урежда възможността установените и заснети с АТСС нарушения, за които не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, да се санкционират с електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител. В чл. 638, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 КЗ не е

предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки.

Обосновано и правилно е даденото тълкуване от СРС на посочените по-горе разпоредби. В случая наказанието винаги е за собственика на превозното средство, тъй като съгласно чл. 438, ал. 1, т. 1 КЗ, договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, т.е. задължението за сключване на застраховка е на собственика и той понася отговорността, ако не го е изпълнил, независимо кой е управлявал процесното МПС към момента на заснемането му. В процесния случай безспорно нарушението е установено с АТСС № MD1197, чиято техническа годност не се оспорва и се установява от доказателствата по делото. На установения собственик на МПС, който в случая е наказаното юридическо лице, правилно е наложена имуществената санкция по чл. 638, ал. 1, т. 2 КЗ, която е в законоустановен размер от 2000 лева.

Неоснователен е доводът на касатора за нарушение на формата по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Противно на твърденията му, процесният ЕФ съдържа словесно описание на нарушението, сторено по начин, който не накърнява правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение – установено е управление на МПС, регистрирано в Република България, което не е спряно от движение, за което собственикът не е сключил задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ (ГО). Освен визираното словесно описание на нарушението, детайлно са описани: мястото му на извършване (гр. С., по [улица], бензиностанция „Пит стоп“, с посока на движение от [населено място] към Околовръстен път), дата и точен час: на 07.10.2022 г., в 13.13 часа, регистрационния номер на МПС, неговия собственик, нарушените разпоредби, размера на санкцията, срока, сметката и начините за доброволното ѝ заплащане. Това описание на нарушението, освен, че отговаря на законовите изисквания, предоставя възможност на наказаното лице да разбере вида на вмененото му нарушение – управление на МПС без сключена задължителна застраховка „ГО“ и да организира защитата си срещу него, която е упражнена надлежно и своевременно.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл. 483, ал. 1, т. 1 КЗ, вр. чл. 638, ал. 1, т. 2 и чл. 461, т. 1 КЗ – управление на МПС без задължителната по чл. 461, т. 1 КЗ застраховка „ГО“. За собственика на всяко МПС е ноторно известно задължението му да има сключена застраховка „ГО“. Следва да се съобрази целта на императивното задължение за наличие на застраховка „ГО“, която е в защита не само на конкретния нарушител при евентуална щета, но най-вече на самите пострадали субекти, като гарантира репарирание на вредите. Допускането да се движат МПС в противоречие на посочената норма, не само накърнява обществените интереси, но и разкрива от страна на собственика на автомобила крайно незачитане на тези интереси и погазване на правилата, което е недопустимо.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд  
София - град, XIV Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5340/20.11.2023 г., постановено по н.а.х.дело №  
12175/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 133-ти състав.

ОСЪЖДА „Георги Иванов – Рино Роид“ ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на  
Столична дирекция на вътрешните работи, разноси по делото в размер на 80  
(осемдесет) лева.

Решението е окончателно.